

SZÍV ERNŐ

Kis beszéd a szerszámokról

Ha van sors, továbbmegyek, bár most már erősen sántikálva, szóval, ha van valamiféle befolyásos fennebbvaló, akkor végül is csak szerszámok vagyunk. Épül valami. Folyamatosan épül, emelkedik, fölhúzódik, alább omlik, épül. Ezt a valamit, Bábel, Déva, vagy akár olcsó, nemzeti bérpalota, mivelünk építik, teveled meg énvelem, és dehogyis fogjuk megpillantani a nagyságos végeredményt. Tisztább pillanataimban arra gondolok, hogy egyáltalán nincsen végeredmény egyébként. Egyszer csak vége lesz. Különösebb terv sincs. A szerszámok fene nagy kétségbeesésükben kitaláltak valamit, egy olyan építményt, ahol aztán megáll az idő, nem romlik már semmi, és nem lesz több kedves restauráció. Csak nem a mennyországról dobolgat, kamerád? Hát, ja. Csak előbb finom zökkenéssel megáll a lassuló szív, és a csalános, mákvirágos kert végén fölemeli fejét a szamár. Istenem, hogy tud nézni egy szamár. De kész van. A kész nézi, a félbemaradtat, a torzót. Minden helyetted él tovább, és lassan, magabiztosan ledarál a felejtés. Na, tehát ha van sors, ha van valamiféle fennebbvaló, akkor szerszámok vagyunk, ki satupad, ki fűrő, ki lapát, ki meg tűzhely. Én, azt hiszem dobverő vagyok. Mert a hangszer is szerszám. És a kopogásból élek. Kopogtatok falat, van-e mögötte kincs, üreg, titkos kanyargás, múlt. A múltnak milyen a hangja. A múlt üresen kong, vagy őrült zszibongás, aztán meg sípol, mint a fedél alól szabaduló gőz. Kopogtattam eget is, égboltozatot, hát, gyerekek, nem mindig cseng. Nem mindig bong. Többször megkopogtattam a csillagos éjszakát, mintha egy súlyos, megszurkált kendőt ütögetne az ember, nem is hang az, csak a fájdalmas semmi benti zakatolása. Verni a földet, amin jársz, eltévedsz, amire ráesel. Kopogtatok mindenféle arcot, megfagyott vagy fortyogó lelket, a szívet ütöm, különben az viszszaüt. A másik szíve! Mekkoraikat tud ütni rajtad! Aztán az is igaz, hogy nem mindig ugyanabban a kézben vagyok. Nyilván. Más fog meg, mint akit szeretnék. Másféle, hajaj, nagyon másféle ütemeket kezd el játszani velem. Másféle falakat, másféle kérégeket, másféle egeket kell megszólaltatnom. Nem olyanokat, amiket én szeretnék. Nincsen ínyemre a dolog. Soha nem szeretnék nagy, hosszú falon, dolyfösen kopogni. Soha nem szeretnék ünnepi égboltot, és nem szeretném a magas hegyek csúcsát zenéltetni. De van ilyen, tényleg, előfordul, és akkor mit tehetnék. Nekem van taktikám, stratégiám. Azt pedig, kiskalapács, fűrő, gereblye, fűrész, ti is tudjátok. El lehet érni, hogy elengedjen. Hogy ne veled építse a lázálmát, a birodalomnak nevezett sertés telepét, a boldogságnak nevezett deszkás karámját. Egyszerűen csak föl kell törni az ő nagyon büszke tenyerét. Vízhólyag, kérlek. Véraláfutás, kérlek. Lehet, hogy eldob. Lehet, hogy haraggal, dühvel eltör. Lehet. De akkor se dolgoztál olyanon, ami végül mindenre ráomlik, ami az alázatos, gondos, jóra való szerszámok történetében jó volt.